

dež. predsednika. Vršilo se je to prav slovesno. — Vodovod dobi Ljubljana, t. j. vodo napeljejo iz bližnjih gorá po cevéh v mesto. To stane sicer veliko denarja, toda za Ljubljano je potrebno, ker nima doma zdrave vode. — V 1. razred c. kr. gimnazije se je v Ljubljani koncem tega šolskega leta oglasilo 163 v slovensko in 37 v nemško vzporednico. — Na srednjih šolah v Gorici poitalijanijo slov. dijake blizu enako, kakor jih ponemčijo pri nas. Pri nas velja „itsch“, tam pa „ig“ za slov. „ič“ in iz Slovenca je Nemec ali Lah h kratki gotov. — Slavnost v proslavo svetlega cesarja v Kojsem je bila velika in je bilo tudi iz Gorice veliko gostov pri njej. — V okolici Trsta klatijo se judovski barantači ter ponujajo slabo blago za dober denar na obroke. Naj jim vsak kmet pokaže — vrata! Ponudba, da se plača lahko po malem, po mesecih je vabljava, toda veliko je v njej goljufije. — Dalmatinski dež. zbor ima te dni svoje posvetovanje. hrv. stranka ima večino. Viharja še doslej ni bilo, da-si Lah težko trpijo to, da jih je manjšina. — Hrvatje niso nič kaj zadovoljni s svojim banom. Khuen-Hedervaryjem. Prav po gostem se že sliši: „Hedervary sve pokvari.“ — Jeseni pride nemški cesar na Ogersko ter bode gost svetlega cesarja v graščini Gödölö, nekaj ur od Pešte. Madjarju bije vsled tega žila za veliko hitreje. —

Vunanje države. Najbolj obrača svet oči v teh dneh na shod nemškega cesarja in pa ruskega carja v Petrovem dvorci. Cesar pojde tudi v Peterburg, glavno mesto velike Rusije. Nihče ne dvomi, da pomeni ta shod spoprijazenje dveh velikih držav, ki ste si doslej bili navskriž. — Bolgarija zavživa sedaj kolikor, toliko mir, toda ta mir lahko se naglo spremeni v najhuji vihar, kajti ministri kneza Ferdinanda niso si med seboj nič kaj dobri in vsak si išče stranke, ki mu naj primore, ako pride v stisko pri svojih tovariših. — Turčija je sklenila pogodbo z Anglijo. Vsled nje ima Anglija pravico v Sudskem zalivu, da nastavi v njem postajo za premog. Le-ta zaliv je imeniten v sredozemskem morji in Anglija dobi s tem sopet več moči v le-tem morji. — Srbski kralj je dosegel, kar je hotel, te dni so mu pripeljali kraljeviča. Vzeli so ga kraljici ter so ga kralju izročili v Pešti. Pravi se, da je za kralja sila imenitno to, da ima kraljeviča pri sebi, češ, da bode sedaj konec rovanja zoper njega. Kraljica Natalija biva sedaj na Dunaji, ali v par dneh poda se v Pariz in od ondod v Rusijo. Kaj bode iz tega? Kraljica ima veliko prijateljev, morebiti več, kakor kralj Milan. — V Italiji se misli, da še pride nemški cesar letos tje, najrajši, če v Rim. To pa ostane brž ko ne le želja. — Po celem Italiji imenuje vlada župane, ne pa, da si jih volijo obč. zastopi sami. Zakaj tako? Ker bi sicer večina županov bila udana

sv. Očetu, ali to ne velja, dokler je vlada v rokah freimaurerskih mož. — Francoski general Boulanger se je stepel, čemo reči, imel je dvoboj z ministerskim predsednikom Floquetom in je dobil precej hudo rano na vratu. Za dalje časa je general potisnjen s tem v kot. — Pri velikem obedu, ki ga je dala vlada županom v nedeljo na Martovem polji pri Parizu, še je bilo precej mirno, treba je bilo le kacih 80 djati pod ključ. — Po vsem Irskem so brali te dni v kat. cerkvah s prižnice pismo sv. Očeta, v katerem sv. Oče prepovejo kat. Ircem, da si branijo z orožjem svoje pravice. — V srednji Ameriki se je unel vhod v rudnik pri mestu Capetowen. V rudniku je bilo 800 delalcev, dobro polovico so jih rešili, ostalih pa bode težko kateri ušel smrti. — V Washingtonu, glavnem mestu zaveznih držav severne Amerike, zida se kat. vsučilišče. Zanj je dala koj s kraja neka gospa 300.000, sedaj pa nek gospod 100.000 dolarjev. To so pač bogati in vrli kat. ljudje!

Za poduk in kratek čas.

Zlatomešnik sv. oče Leon XIII. in slov. rimski romarji.

(Dalje.)

Ako človek večer ne opravi, kar bi moral, potem mu drugo jutro na vse strani čas tesno hodi. Zato toto jutro tudi jaz nikdar nisem mogel opraviti, in moji tovarši so že jezni pred vrati stali in na-me čakali ter pošto za pošto po me gori v izbo pošiljali. Ko slednjič vendar stopim med nje na ulico, so me kar nabadali s svojimi očmi, in najhuji med njimi me tudi z jezikom precej oestro mahne. Jaz pa sem obmolknul. In ker morata vedno dva biti, če se hočeta kregati, je slednjič tudi tovariš molčal.

Ko se vsedemo na voz, smo si bili zopet že dobri prijatelji. Dobre pol ure vožnje na južni strani mesta stoji cerkvice na tistem mestu, kjer sta sv. apostola Peter in Pavel vzela slovo za toti svet, in od koder so ju potem vlekli v smrt — vsakega na drugi kraj —, sv. Petra na hrib Janikul, da ga križajo, a sv. Pavla doli v močvirnato dolino, da ga ob glavo denejo.

Na grobu sv. Pavla stoji druga glavna rimska cerkev — prekrasna bazilika. Ko sem zunaj gledal zidovje, ni se mi še sanjalo, da bi bila to slavna cerkev sv. Pavla, o kateri sem že toliko slišal. Toda kako strmijo moje oči, ko vstopim. Precej mi pridejo na misel besede sv. pisma: Vse veličastvo kraljeve hčeri je od znotraj. Sijajni lesk in blišč mi je kar oči jemal.

Četvero vrst ogromnih stebrov iz vglaje-

nega svetlega zrnjaka deli cerkev v pet ladij. Na koncu srednje ladije sred cerkve je čudno lep glavni altar, pod katerim je rakev, kjer počiva truplo sv. Pavla razven glave. Tukaj pomolimo s sv. apostolom: Nič nas ne boče več ločilo od ljubezní našega Gospoda Jezusa Kristusa. Pred altarjem med prvima stebroma stoji na desni strani iz kamna izsekana velikanska podoba sv. Petra, a na levi podoba sv. Pavla. Sv. Pavel drži v roki knjigo. Bil sem radoveden, kaj je v knjigo zapisal. Stopim tedaj za podobo ter jej radovedno gledam črez ramo v knjigo. Napis je: List do Rimljanov, — in potem so še štiri besede zapisane, začetek namreč ovega lista: Pavel, hlapec Jezusa Kristusa. To je res prelep naslov, in kako ponosen je sv. Pavel, da je hlapec Gospodov. To ni prazen naslov; sv. Pavel vé, da mu bo ta naslov prinesel preveselo vest: Pridi zvesti hlapec! Nekateri pa za praznimi naslovi lovijo, in se kujajo ter hudo držijo, če jih ne dobijo. Precej se vrnem na grob in molim, naj me ljubi Bog sprejme, če prav za zadnjega svojega — hlapca.

Tla in vse stene so krite z marmornatimi ploščami, ki se tako svetijo, da se vidiš v njih, kakor bi v zrcalo gledal. Toda veliko in vne-mar ne smeš okoli gledati, da ti noge ne spodrsnejo na pregladkih tleh. Nad stebri so po vrsti podobe vseh sv. očetov. Za šestnajst papežev bi še bilo prostora; šestnajst okvirov še je namreč praznih. Skozi sto in več malanih oken sije luč v svete prostore. Cerkev še je celo nova; rajni papež Pij so jo še le leta 1854 posvetili. Stara je namreč l. 1823 po nesreči pogorela.

Mesto, na katerem je bil sv. Pavel ob glavo djan, je od njegove bazilike na jug še pol ure daleč. Na tistem torišči stoji zdaj cerkev, ki se zove sv. Pavel pri treh studencih, ker je neki glava apostola, ko jo je rabelj odsek, na zemlji trikrat odskočila, in ker je tam, kjer se je zemlje doteknila, začelo izvirati troje studencev, ki še zdaj točijo. Tudi mi smo iz teh studencev pili, daj Bog, da bi se dobrega duha sv. apostola bili napili! Steber, na katerega je sv. Pavel položil svojo glavo, smo po-božno poljubljali.

Ves toti kraj je bil že od nekda okužen in jako nezdrav. Mrzlica je vsakega vzela, kateri se je tukaj nastanil. Tudi menihov trapistov je smrt prvo leto 35 pobrala, ko so se ondi naselili, kakor nam je menih — Slovenec pripovedal. Toda menihi so bili vstrajni naselniki: mrzlica se je morala preseliti, a trapisti so ostali. Nezdrave prostore so zasadili z neko sorto dreves, ki se zove kruhov les, in so ž njim posušili kraj. Drevo ima namreč v sebi moč, da vleče mokroto na se. Isto drevo ima debelo mastno listje, iz katerega menihi pridelujejo

žganje, ki se je pokazalo zagotovo zdravilo zoper mrzlico tistega kraja.

Hudobni svet sicer pravi, da ima to mrtva roka, kar cerkva ali kar samostan glešta, t. j. da to nikomur ni na hasek. Vendar so tukaj in še marsikje menihi včini, česar pred njimi nikdo ni mogel izvršiti. Zdaj je tam raj, kjer je bil pred zapuščen kraj. Kje so tedaj mrtvaki? (Dalje prih.)

Smešnica 29. Trговец sreča čevljarja ter ga vpraša: „Kaj pa je z vama, s teboj in tvojim sosedom? Človek vaju nič ne vidi več skupaj.“ „Mož je padel“, odvrne čevljar, „nizko je padel.“ „Kako?“ čudi se trговец. „O“, toži čevljar, „to lahko. Dokler mu nisem bil delal čevljev, imel sem ga rad, nosil sem ga v srci, sedaj pa ga imam že v želodci.“ „Zakaj?“ vpraša naglo trговец. „Predrzní človek“, jezi se čevljar, „mi še beliča ni plačal.“ — „A“, zateguje trговец ter si drgne palec ob kazalec, „v tem-le neha pač vsako prijateljstvo“.

Razne stvari.

(Vojaške vaje.) Od dne 9. do 12. sept. bodo velike vojaške vaje od Maribora skozi Slov. Bistrico do Celja in dalje. Svetli cesar bode stanoval v Slov. Bistrici in cesarjevič Rudolf v Konjicah.

(Na znanje.) Iz okrožnice, katero razpošlje te dni stolni kapitel v Mariboru oč. duhovščini, povzamemo dnes to, da bodo Njih ekscelencija mil. knezoškof svojo zlato mešo obhajali dne 2. avgusta. Čestitanje bode tisti den in skupno cele duhovščine naše škofije.

(Hvaležen spomin.) V polni seji okrajnega zastopa v Šmarji, dne 27. junija 1888. se je enoglasno sklenilo, da se v hvaležni spomin 40letnega vladanja našega milostljivega cesarja napravi sadjerejski vrt za uni okraj. V ta namen se je 1800 fl. iz okrajne blagajnice dovolilo. Vrt dobi ime svetlega cesarja.

(Občni zbor) podružnice ormoškega okraja družbe sv. Cirila in Metoda, bode v četrtek dne 26. julija 1888 ob 3. uri popoldne v čitalnični dvorani v Ormoži. Dnevni red: 1. Letno poročilo dosedajnega načelníštva in čitanje naznanil družbenega vodstva. 2. Nasveti. 3. Volitev načelníštva (prvomestnika, zapisnikarja in blagajnika ter za vsacega od teh, ako je potreba, po enega namestnika.) 4. Volitev zastopnika za veliko skupščino, ki bode dne 29. julija 1888 v Ptui. 5. Sprejem novih udov in vplačevanje društvenine. Za mnogoštevilno vdeležitev se najuljudneje prosi.

(Velikanska slavnost.) Prostovoljna požarna bramba v Gornjemgradu priredi dne 5. avgusta 1888 v spomin 40letnega vladanja Nj. Veličanstva presvitlega cesarja Franca